

Συνάντησις πέμπτη: (2014)

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ...!

(2014)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Συγχωρεί,... ἀγκαλιάζει,..., ..., παρακαλεί,... .

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου θεωρεῖται ὡς ἡ πιό περιεκτική παραβολή. Προβάλλεται ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο πού μετανοεῖ. Λίγες φορές ὅμως ἔχει ἀναφερθῆ, πὼς ἡ παραβολή ἔχει πρωταγωνιστὴ, ὄχι μόνο τὸν μικρότερο, ἀλλὰ καὶ τὸν μεγαλύτερο υἱό. Δὲν λέχθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο μόνο μὲ ἀφορμὴ τοὺς ἄσωτους τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἄτεγκτους, πού προστατεύουν μὲ φανατισμὸ τὴν καθαρότητα χώρων καὶ ἰδεῶν ἀπὸ ἐκείνους πού... τολμοῦν νὰ ἐπιστρέψουν. Τοὺς «εὐσεβεῖς», πού δὲν ἀποστάτησαν ποτέ, ἀλλὰ ἔμειναν πάντα ξένοι μέσα στὸ ἴδιο τους τὸ σπιτί.

Σήμερα θὰ δοῦμε τὴν παραβολή αὐτὴ ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἐκπροσωποῦν δύο διαφορετικοὺς κόσμους. Μεταξὺ τους ὑπάρχει ἓνα χάσμα πού τὸ δημιουργεῖ ἡ διαφορετικὴ στάσις τους ἀπέναντι στὸ Θεὸ πατέρα.

- ✦ Εἶναι ἡ παραβολή πού περιγράφει τὴν ἱστορία τῆς ἀποστασίας τοῦ κόσμου καὶ τῆς σωτηρίας του.
- ✦ Εἶναι ἡ παραβολή πού δείχνει, πού μᾶς ὁδηγεῖ ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος, ὁ ἐγωϊσμὸς, ἡ σκληροκαρδία... .
- ✦ Εἶναι ἡ παραβολή πού μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἄπειρης ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας.

Τὸν δρόμο τὸν ξέρεις;

Παιδί μου...

Δακρύσεις πονέσεις, ὑποφέρεις
κράτα σφιχτὰ τὸ τιμόνι στὸ χέρι
κι ἄς ἔρθη φουρτούνα κι ἀγέρι,
νὰ ξέρης... θὰ φέγγη ἀπὸ πάνω τ' ἀστέρη!

Μὴ σκύβης ποτέ τὸ κεφάλι
στοῦ βίου τῆ δύσκολη πάλη.
Ἴσως ἀγκάθια σοῦ φράξουν τὴν στράτα,
ἐσὺ πάντα, στῆς ἀγάπης τὸ δρόμο περπάτα!

Κι ἂν τὸ κύμα θεριέψη μπροστὰ σου,
προχώρα μὲ πίστι βαθιὰ στὴν καρδιά σου
πρέπει στοῦ δρόμου τὴν ἄκρη νὰ φθάσης,
ἂν θέλῃς, τὸ στεφάνι τῆς νίκης ν' ἀδράξεις!

Τώρα..... τὸν δρόμο τὸν ξέρεις!

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Ὁ μικρότερος υἱὸς δὲν ἐξετίμησε τὴν στοργή τοῦ Πατέρα του, τὴν ἀνύστακτη φροντίδα του, τὴν πολλή του ἀγάπη. Μιλᾷ μὲ αὐθάδεια. Ἡ συμπεριφορὰ του εἶναι προκλητικὴ καὶ ἀπαράδεκτη. Γίνεται διεκδικητὴς μιᾶς περιουσίας, πού ὁ ἴδιος δὲν ἐδημιούργησε.

«πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας». *«Θὰ φύγω. Θέλω τὴν ἐλευθερία μου».*

Θέλει νὰ ἀπολαύσῃ τὸν κόσμο, τὴν ἐλευθερία. Νομίζει πὼς θὰ βρῆ τὴν χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας τὸν συμβουλεύει, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλᾷ. Ἄδικα ὅμως! Αὐτὸς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του. Τὸ **«μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας»** δείχνει τὴν σταδιακὴ ἐπιδεινωσι τῆς ἐκτροπῆς του. Σὲ λίγες μέρες κλείνει πίσω του τὴν πόρτα τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ του καὶ φεύγει. Πάει μακριὰ, στὰ ξένα. Ἐκεῖ εἶναι ἐλεύθερος. Πηγαίνει ὅπου θέλει, κάνει ὅ,τι θέλει, ζῆ ὅπως θέλει. **«Διὰ σκεδάζει»!**

Πίνει, ξενουχτάει, γνωρίζει φίλους πολλοὺς. Σπαταλᾷ τὰ λεφτὰ του χωρὶς καμμία σκέψι. Κάποτε ὅμως τὰ χρήματά του τελειώνουν καὶ τότε... οἱ φίλοι τὸν ἐγκαταλείπουν! Μένει μόνος!

Ποῦ ἦταν καὶ τί εἶχε, Στὸ παλάτι, βασιλόπουλο καὶ εἶχε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

Ποῦ βρέθηκε καί πῶς κατήντησε; Στήν ξενιτιά, μόνος,... πεινασμένος, ... ζητιάνος, ... καί τέλος χοιροβοσκός! Ἔνα ἀρχοντόπουλο πού βόσκει χοίρους καί ξεγελάει τήν πείνα του μέ κανένα ξυλοκέρατο ἀπό τήν τροφή τῶν ζώων πού βόσκει καί ὅταν... τό ἔχει, διότι οἱ ἐπιστάτες δέν τοῦ τό ἐπιτρέπουν.

Μέσα σ' αὐτό τό ἀδιέξοδο ἔρχεται στά σύγκαλά του.

Θυμᾶται τήν ζωή του κοντά στόν πατέρα του καί τά μάτια του γεμίζουν δάκρυα. Καταλαβαίνει πόσο ἀχάριστα εἶχε συμπεριφερθῆ. Πόσο τόν εἶχε πικράνει; Τώρα πληρώνει γιά τήν παρακοή του. Ἡ ἀποστασία καί ἡ ἀσωτία τόν ἔχουν γεμίσει τύψεις. Θυμᾶται τό σπίτι του, τούς φίλους του, πῶς ζοῦσε τότε καί ποῦ βρίσκεται τώρα. Ἄχ γιατί δέν ἄκουσε τίς συμβουλές τοῦ Πατέρα του; Καί μέσα στους ἀναστεναγμούς, στό κλάμα καί τήν πάλη, παίρνει τή *μεγάλη ἀπόφασ!* Θά σηκωθῶ νά πάω στό σπίτι τό πατρικό, στόν πατέρα μου. Καί θά ζητήσω νά μέ πάρη σάν ἕνα ἀπό τούς μισθωτούς ἐργάτες του.

Ὁ δρόμος δύσκολος... *μετάνοια, ἐπιστροφή,* ἀλλά ὄχι ἀκατόρθωτος,
διότι ἡ... *ἀγάπη καί εὐσπλαχνία τοῦ πατέρα,*
θά φέρουν τήν... *σωτηρία τοῦ υἱοῦ!*

Ὁ νέος παίρνει τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Σέρνει τά πόδια του ἀπό τήν στέρση καί τόν κόπο. Ὅμως, δέν σταματᾷ. Ἡ ἐλπίδα τοῦ δίνει δυνάμεις καί θάρρος. Πόσο εὐτυχῆς ἦταν κάποτε, ὅταν περνοῦσε τόν δρόμο αὐτό, φορτωμένος μέ τά ἀγαθά τοῦ πατέρα του καί πόσο ἐλεεινός γυρίζει τώρα! Ὅμως... *γυρίζει!*

Ἦταν ἀκόμη μακριά ἀπό τό πατρικό σπίτι, ὅταν εἶδε κάποιον νά τρέχη πρὸς τό μέρος του γιά νά τόν συναντήσῃ ... Ναι! Ἦταν ὁ πατέρας του! Ὁ νέος ντράπηκε πού τόν εἶδε καί στάθηκε μέ σκυμμένο τό πρόσωπο στή γῆ. Τόν πλησιάζει ὁ πατέρας, τόν ἀγκαλιάζει μέ ἀγάπη καί τόν γεμίζει φιλία. Γονατίζει ὁ υἱός καί μέ δάκρυα στά μάτια τοῦ λέγει:

«Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου». (Ἀμάρτησα εἰς τόν Θεόν καί ἐνώπιόν σου).

Δέν εἶμαι ἄξιος νά λέγωμαι παιδί σου!

Ἀλλά ὁ πατέρας δέν τόν ἀφήνει νά πῆ περισσότερα. Τά μάτια του λάμπουν ἀπό ἀγάπη καί χαρά. Δέν σκοντάφτει στά λάθη τοῦ παιδιοῦ του. Τόν συγχωρεῖ, τόν ἀγκαλιάζει καί τόν ὀδηγεῖ μέσα στό σπίτι, στό ἀρχοντικό του κι ἀμέσως δίνει ἐντολή στους ὑπηρέτες του νά τοῦ φορέσουν τήν πρώτη καλή στολή καί νά τοῦβάλουν δαχτυλίδι στό χέρι καί ὑποδήματα στά πόδια του. Καί στή συνέχεια καί δευτέρη ἐντολή. Σφάζετε τό πιό καλοθρεμένο μοσχάρι, γιά νά γλεντήσουμε καί νά χαροῦμε.

▲ Διότι τό χαμένο παιδί μου βρῆκε τό δρόμο καί γύρισε! ▲ Διότι τό νεκρό παιδί μου ἀναστήθηκε!

Καθαρό, καλοντυμένο... τώρα κάθεται *δίπλα στόν πατέρα του...* Ὅλοι ἐτοιμοί γιά τή γιορτή!

Ἐκτός ἀπό ἕναν! Τόν μεγαλύτερο υἱό.

«Ὁργίσθη δέ καί οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν».

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ στάσις του. Ἄς δοῦμε τί ἀκριβῶς ἔγινε.

Ἐχει μόλις ἐπιστρέψει ἀπό τόν πατρικό ἀγρό, πού ἐργαζόταν ὅπως κάθε ἡμέρα. Ἀκούει φωνές, τραγούδια, χαρές. Κοιτάζει καί βλέπει πῶς κάτι γίνεται μέσα στό σπίτι τους. Μένει ἐκεῖ, ἔξω ἀπό τό σπίτι, δέν μπορεῖ νά μῆ μέσα. Σάν νά μή χωράῃ στό πατρικό σπίτι πού χαιρεται, σάν νά μή χωράῃ μέσα του τή χαρά. Ὅμως θέλει νά μάθῃ! Νά μάθῃ, γιατί χαιρεται ὁ Πατέρας του καί ρωτᾷ ἕνα ἀπό τούς ὑπηρέτες τους.

Ἀξίζει νά προσέξουμε τήν συμπεριφορά του. * Ἄν καί ζοῦσε μέσα στό σπίτι στήν πραγματικότητα ἦταν πολύ μακριά. * Ἐξωτερικά φαινόταν ὡς ὁ πιστός γυιός τοῦ πατέρα καί ἀκριβῆς τηρητής τῶν ἐντολῶν του. Ὅμως ἡ ἐπιστροφή τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ του φανέρωσε τό ποιός ἦταν. Τό «φρόνιμο» παιδί, ἦταν γεμάτο ζήλεια, φθόνο καί πείσμα.

Βγαίνει ὁ πατέρας τόν συμβουλεύει, τόν παρακαλεῖ. Ὅμως πῶς νά πείσῃ μιὰ καρδιά πού δέν μπορεῖ ἢ δέν θέλει νά καταλάβῃ; Πόσο μᾶς προβληματίζει ἡ συμπεριφορά του; Δέν τόν ὀνομάζει πουθενά πατέρα. Μιλᾷ περισσότερο σάν μισθωτός παρά σάν υἱός.

«Τόσα χρόνια εἶμαι στή δούλευσί σου».

Ἀλλά καί μέ τόν ἀδελφό του δέν θέλει νά ἔχη καμμία σχέση. Δέν τόν ὀνομάζει ἀδελφό του. Δέν ἀντέχει νά ἀναγνωρίσῃ τήν μετάνοιά του καί νά χαρῆ μαζί του.
«Εὐφρανθῆναι καί χαρῆναι ἔδει».

Ἄν μόνο εἶχε μπορέσει νά χαρῆ, θά εἶχε κατορθώσει «*μέγα κατόρθωμα πνευματικό*». Μέ τήν συμμετοχή του στήν πατρική καί ἀδελφική χαρά θά γέμιζε ἀγαλλίασι τήν ζωή του. Πατέρας καί ἀδελφός θά ἦταν ἀληθινά δικοί του. Καί ἡ χαρά τους δική του χαρά καί εὐχαρίστησις. Ἴδια μέ αὐτή τῶν Ἀγγέλων στόν οὐρανό «*ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι*».

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Ποιό εἶναι τό μήνυμα αὐτῆς τῆς παραβολῆς; (...)

Μᾶς δείχνει τό φοβερό δράμα τῆς ἀποστασίας τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἀλλά καί τό ἀσύληπτο ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ **Θεοῦ** πρὸς τόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο πού μετανοεῖ.

Εἶναι *πατέρας* μας, στοργικός καί φιλόανθρωπος καί πάντα μᾶς σκέπτεται μέ ἀγάπη. «**Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν**» (Α΄ΐω. δ'8). Καί ἂν κάποτε φύγουμε, καθημερινά μᾶς περιμένει μέ λαχτάρια κι ἀγωνία νά ξαναγυρίσουμε κοντά του. «**Ὁ Θεός ἡμῶν ἐλεεῖ**» (Ψαλμ. ριδ'5).

Ποιό εἶναι τό λάθος τοῦ νεώτερου υἱοῦ καί πῶς τό διορθώνει;

Νομίζει πῶς τό πατρικό σπίτι εἶναι καταπιεστικό. Θέλει νά ζήσῃ ἐλεύθερος, νά κάνῃ ὅ,τι θέλει, μακριά ἀπό τόν πατέρα του πού πιστεύει, λανθασμένα βέβαια, πῶς τόν περιορίζει. Ποθεῖ νά δῆ τόν κόσμο. Νά γνωρίσῃ καί νά ἀπολαύσῃ τή ζωή.

Ὅταν ὅμως ἐμφανίζονται οἱ δυσκολίες, ὅταν μένη μόνος, χωρίς φίλους καί λεπτά τότε... καταλαβαίνει τί εἶχε καί τί ἔχασε. Θυμᾶται τίς συμβουλές τοῦ πατέρα του. Σκύβει τό κεφάλι, *κλαίει, μετανοεῖ, ἐπιστρέφει!* Δέν ζητάει τήν θέσι πού εἶχε, τοῦ ἀρκεῖ νά εἶναι ἕνας ὑπηρέτης, ἀλλά κοντά στόν πατέρα του. Ὅμως ἡ *ταπεινώσις* καί ἡ *εἰλικρινής μετάνοια* τόν ὑψώνουν.

Τώρα *καθαρός, καλοντυμένος...* κάθεται *δίπλα στόν Πατέρα του...!*

Ποιό εἶναι τό λάθος τοῦ πρεσβύτερου υἱοῦ; (...)

Δέν ἄντεξε τή δικαίη χαρά τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ «δίκαιος» ἀδελφός ἐπιθυμεῖ ἕναν πατέρα ἐκδικητικό, κριτή αὐστηρότατο καί τιμωρό ἀμειλικτο. Μᾶς ξαφνιάζει τό ξέσπασμα ἐγωῖσμοῦ, ζηλοτυπίας καί φθόνου.

Αὐτός ζοῦσε μέσα στό σπίτι τοῦ πατέρα του, ἀλλά στήν οὐσία ἦταν πολύ μακριά... Βλέπει τήν ὑπακοή στόν πατέρα σάν ἕνα νόμο ἀναγκαστικό καί τήν θρησκευτική του ζωή σάν ὑποχρέωσι, γί' αὐτό καί δέν αἰσθάνεται εὐτυχισμένος. Τά θεῖα δῶρα πού ἔπρεπε νά τά ἀξιοποιῆ μέ χαρά καί ἐλευθερία, δέν ξέρει ὅτι τοῦ ἀνήκουν. Γί' αὐτό φθονεῖ τοὺς ἄλλους. Τοὺς κρίνει αὐστηρά. Τελικά ἀπορρίπτει τοὺς ἄλλους καί ἔτσι ἐκδικεῖται ἀσυνείδητα τόν ἑαυτόν του.

* * *

Τώρα πού μελετήσαμε τήν παραβολή τοῦ ἄσωτου, τόν ἀνεκτίμητο αὐτό πνευματικό θησαυρό πού μᾶς παρέδωσε ὁ θεῖος Διδάσκαλος, εἶναι εὐκαιρία νά κάνουμε μία εἰλικρινή αὐτοκριτική. Μήπως καί ἐμεῖς μοιάζουμε στά δύο αὐτά ἀδέλφια; Κι ἂν ναι σέ ποιόν; Καί νά σπεύσουμε νά διορθωθοῦμε, ὅπως ὁ νεώτερος υἱός.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**Ἡ εἰλικρινής μετάνοια καί ἐξομολόγησις φέρει τήν συγχώρησιν παρά τοῦ Θεοῦ**».

Χρειάζεται προσοχή καί προσευχή.

Ὁ ὁσιος τελώνης καί ὁ ἅγιος ἄσωτος αὐτό κάνουν, ἀφοῦ μιλοῦν μέ ἔργα γιά πραγματική μετάνοια, ἐνῶ ἀντίθετα ὁ «δίκαιος» πρεσβύτερος υἱός καί ὁ Φαρισαῖος ἀπαιτοῦν ἀναγνώρισι καί σεβασμό, εἶναι ἀμετανόητοι καί ὑποκριτές, δέν μετέχουν στή χαρά τῶν ἄλλων, εἶναι τρομερά ἐγωπαθεῖς. Ἄς μιμηθοῦμε λοιπόν τόν τελώνη καί τόν ἄσωτο στή μετάνοιά τους γιά νά ζήσουμε τόν παράδεισο ἀπό τώρα.

Ἐλάτε νά ζητήσουμε τώρα τήν βοήθεια τοῦ εὐσπλαγχνου πατέρα μας.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου».
Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.
Δόξα Πατρί καί Υἱῶ καί ἁγίῳ Πνεύματι, καί νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ἐπουράνιος Πατήρ. (Ἀδελφότης θεολόγων ἡ «Ζωή»). Δυνατοί ἐν ἔργῳ καί λόγῳ. (Ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη).
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Πρὸς τήν Νίκη. Σωτήρ. Λυδία

